

τὸ πυροδόλον μου. Ἐνῷ ὅμως ἐνέβαλλον τὰς σφαίρας ἤκουσα κραυγὴν φρίκης. Ἐρρίγησα καὶ ἐγείρας τὰ βλέμματα εἶδον τὸν λέοντα ὀρμῶντα κατ' ἐμοῦ. Εὐρισκόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τινος ὑψώματος. Τὸ θηρίον μὲ ἤρπασεν ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἐκυλίσθημεν ὁμῶς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου. Βρυχώμενον φρικωδῶς εἰς τὸ οὖς μου μὲ ἐτίναξε βιαίως ὡς γαλῇ τὸν μῦν. Ὁ τιναγμὸς ἐκεῖνος μὲ ἐρρίψεν εἰς ἀναισθησίαν, ὑφ' ἧς καταλαμβάνεται καὶ ὁ μῦς ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ αἰλούρου· εἰς εἶδος ναρκώσεως, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας δὲν αἰσθάνεται τις οὔτε τὸν φόβον οὔτε τὴν ὀδύνην, καίτοι ἔχων ἐντελῆ συναίσθησιν τῆς θέσεώς του. Ἡ θέσις μου ὁμοιάζε μὲ ἐκείνην τοῦ πάσχοντος ὅστις ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ χλωροφορμίου βλέπει ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐγχειρίσεως χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὸ ἐργαλεῖον τοῦ χειρουργοῦ. Δὲν εἶναι δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα ἠθικῆς ἐντυπώσεως. Ὁ τιναγμὸς ἐκμηδενίζει τὸν πόνον καὶ παραλύει πᾶν αἰσθητικὸν φόβον ἐνῷ ἀτενίζει τις τὸ θηρίον. Παρόμοιον τι συμβαίνει ἀναμφισβόλως εἰς ὅλα τὰ ζῶα τὰ χρησιμεύοντα ὡς λεία τῶν σαρκωδῶν καὶ τοῦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θεωρητέον ὡς πρόνοιά τις ἀγαθὴ τοῦ Πλάστου ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.

Ὁ λέων εἶχεν ἓνα τῶν ποδῶν του ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς κεφαλῆς μου. Προσπαθὼν ν' ἀπαλλαγῶ τῆς πίεσεως ἐκείνης, ἐστράφην καὶ εἶδον τὸ βλέμμα τοῦ ζώου προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Μεβαλουέ ὅστις ἐσκόπευεν αὐτὸ ἀπὸ δεκαπέντε βημάτων ἀπόστασιν. Ὁ δημοδιδάσκαλος εἴλκυσε τὰ σκανδάληθρα τοῦ μὲ πυρολίθους πυροδόλου του, ἀλλ' οὐδεμίαν τῶν βολῶν ἀνεφλέχθη. Ὁ λέων μὲ ἀφῆκε τότε ἀμέσως, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ Μεβαλλουέ καὶ ἐδῆξεν αὐτὸν εἰς τὸν μηρόν.

Ἐτερός τις κυνηγὸς, οὗτινος εἶχον σώσει τὴν ζωὴν ἄλλοτε, ἐν τινι συναντήσῃ αὐτοῦ μεθ' ἐνὸς βονάσσου ὅστις τὸν εἶχεν ἀνατινάξει εἰς τὸν ἀέρα, προσεπάθησε νὰ λογχίσῃ τὸν λέοντα ἐνῷ οὗτος προσέβαλλε τὸν Μεβαλουέ. Τὸ θηρίον τότε, ἐγκαταλείψαν τὸν δημοδιδάσκαλον, ἤρπασε τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ἀπὸ τῶν ὤμων, ἀλλὰ παραχρῆμα ἔπεσε νεκρὸν, ἐνεργησασὼν ἤδη τῶν σφαιρῶν αἰτινας τὸ πρῶτον εἶχον προσβάλλει αὐτό. Ταῦτα πάντα μίαν μόνην στιγμὴν διήρκεσαν, ἔσαν δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ παροξυσμοῦ τῆς παραφορᾶς ὑφ' ἣν ὡς ἐκ

τῆς ἀγωνίας διετέλει τὸ ζῶον.

Τὴν ἐπιοῦσαν εἰ Βακατλᾶς, ὅπως ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ θηρίου τὴν μαγγανείαν, δι' ἧς ἐπίστευον ὅτι ἦν πεπροικισμένον, ἤναψαν μεγάλην πυρὰν χαρμωσύνης ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ λέοντος, ὅστις, ὡς ἔλεγον, ἦν εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων οὓς εἶχόν ποτε ἀπαντήσῃ.

Ἐκτὸς τῆς ὠμοπλάτης μου ἦτις ἦν κατερῆραγμένη, εἶχον δηχθῇ ἐνδεκάκις ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ βραχίονος.

Τὸ δῆγμα τοῦ λέοντος ἀναλογεῖ μὲ τὸ ἐκ πυροδόλου τραῦμα. Γενικῶς, ἔπεται αὐτοῦ τύωσις ἄφθονος καὶ πολυπληθεῖς ῥήγματα, προξενεῖ δὲ ὀδύνην ἣν αἰσθάνεται τις περιοδικῶς εἰς τὸ δηχθὲν μέρος. Σημειωτέον, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔφερον χονδρὸν μάλλινον χιτῶνιον ὅπερ, ὡς ὑποθέτω, ἀπερρόφησεν ὅλον τὸν ἰὸν τῶν διατρυπησάντων τὸν βραχίονά μου ὀδόντων καθόσον δὲν ὑπέφερον τοὺς ὀρμίσους ἐκείνους πόνους οὓς ὑπέστησαν οἱ δύο ἀτυχεῖς σύντροφοί μου. Εἷς τούτων, ὁ εἰς τὸν ὦμον δηχθεὶς, μοὶ ἐπέδειξε, κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος τὸ τραῦμά του ὅπερ εἶχεν ἀνοιχθῇ ἐκ νέου κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς μῆνα τῆς μετὰ τῶν λεόντων συναντήσεώς μας. Τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον εἶναι ἄξιον τῆς προσοχῆς τῶν ἐπιστημόνων. »

(ἐκκαλουθεῖ)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἐφημέριος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, εἰς τῶν εὐπαιδευτῶν ἐν Ἀνατολῇ ἀρχαιολόγων, ἐδιημοσίευσεν διὰ τῆς ἐφημερίδος «Ἀνατολικὸς Κήρυξ,» τὴν ἐπομένην ἀρχαιολογικὴν πραγματείαν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀνασκαφῶν, αἰτινες ἐνεργοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν Ὀθωμανικῶν σιδηροδρόμων ἐπὶ τοῦ γηπέδου τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς παραλίας.

Αἱ ἀρχαῖαι οἰκοδομαὶ ἃς ἀπεκάλυψαν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σεραγίου οἱ ἐκτελοῦντες τὰς ἀνασκαφάς, φαίνονται οὕσαι τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηρίου τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων Πέτρου καὶ Παύλου. Τὴν θέσιν τοῦ μοναστηρίου κατεῖχεν ἄλλοτε τὸ Ἰνζιλὶ Κιόσκ, ἡ δὲ ἐκκλησία ἔκειτο παρὰ τὴν ἄκρην ἐν τῇ δυτικῇ γωνίᾳ τοῦ κήπου τοῦ Σε-

ραγίου. Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἐγνώρισα τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηρίου, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι τὰ δωμάτια ἐκεῖνα ἐχρησίμευσαν ὡς φυλακαί. Εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς κτίριον καὶ εὗρον οἰκοδομὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς θολωτὸν καὶ πλάγιον σηκόν. Διερχόμενος διὰ τοῦ μέρους ὅπερ δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ δεξιὸν πλάγιον σηκόν, παρετήρησα ὅτι ἡ στέγη ἦτο εἰδός τι ἐρείσματος στηριζομένου ἐφ' ἐνὸς τοίχου ἀρχαιοτέρας χρονολογίας· ἐν τῷ τοίχῳ τούτῳ εἶχον κατασκευάσει παράθυρα καὶ μίαν θύραν, ἐφ' ἧς πολλὰ γεῖσα ἐξέρχονται ἀκριβῶς κατωθεν τῆς γραμμῆς τῆς συνενώσεως. Ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πλαγίου σηκοῦ μετέβην διὰ τινος στερεᾶς ὅπῃς εἰς τι δωμάτιον ἦκιστα φωτεινὸν καὶ τῇ βοηθείᾳ λύχνου ἀνεκάλυψα σταυροὺς καὶ κεφαλαῖα στοιχείᾳ ἐξηλειμμένα ἐφ' ἐνὸς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων. Μετὰ τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν μετέβην πολλάκις μετὰ τινων φίλων καὶ ἠναγκάσθην νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο κατ' ἀρχὰς μοναστήριόν τι.

Ἄλλοτε μετέβην μετὰ τινος ἄλλου προσώπου μέχρι κεντρικῆς τινος διόδου, ἧς ἡ εἰσόδος εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ σηκοῦ καὶ ἐξητάσμεν δύο δωμάτια· ἐπὶ τοῦ κυριωτέρου μέρους τῆς ἀψίδος, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν εἰσόδον ἐνὸς αὐτῶν, παρετήρησα χεῖλωμά τι φέρον χαρακτῆρας καὶ προσεπάθησα νὰ ἀντιγράψω αὐτούς· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον νὰ διευκρινίσω τὴν ἐπιγραφὴν εἰμὴ προσπαθήσας ὅπως ἀναγνώσω αὐτὴν ἀντεστραμμένως, καὶ τότε ἀνεκάλυψα τὸ συγκεκομμένον ὄνομα «Παναγία» τὸν γνωστότατον τίτλον τῆς Παρθένου. Φρονῶ ὅτι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τὸ μοναστήριον ἦτον ἀφιερωμένον αὐτῇ. Ἐτέρα ἀπόδειξις εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπονέμουσι πατροπαράδοτον εὐλάβειαν πρὸς τι ἁγίασμα εὐρισκόμενον παρὰ τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ ἀνήκον εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ ἁγιάσματος τούτου ἐθεωρεῖτο ὡς θαυματουργόν διὰ τὴν θεραπείαν τῶν τυφλῶν. Ἀφ' οὗ παρετήρησα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἧτις φαίνεται ὀρίζουσα τὸν προορισμὸν τῆς οἰκοδομῆς, ἐπεσκέρθην καὶ ἕτερα δωμάτια κατωτέρου πατώματος, εἰς ἃ ὁμῶς δὲν δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ εἰμὴ διὰ τινος ὀπῆς λίαν χαμηλῆς. Ἀποῦ ἀναγκασθῇ τις νὰ χαμηλώσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀνεγειρόμενος ἐκπλήσσεται εὐρισκόμενος ἐντὸς μεγάλων θολωτῶν δωματίων, ἃτινα ἕνεκα τῆς προδήλου ἐλλείψεως παντὸς

μέσου πρὸς εἰσόδον τοῦ φωτὸς φαίνονται χρησιμεύσαντα ὡς φυλακαί. Ἡ κατάστασις τινῶν τῶν τοίχων φαίνεται ἀναμνηστικουτα ὥρας ἀγωνίας, σπουδῆς καὶ συγχύσεως· μακρὰ σώματα κίωνων, κοσμησάντων τὴν αἴθουσαν ἢ τὸν περίβολον, κατέκειντο καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μῆκος, τῆς ἄκρας αὐτῶν ἐξερχομένης τοῦ ἐν σπουδῇ αὐτοσχεδισθέντος φραγμοῦ ὥσπερ ἡ μόνη σκέψις τοῦ οἰκοδομήσαντος ἦτο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀμυναν καὶ ἀπομακρύνῃ τὸν ἐχθρόν.

Τὴν ἐπιούσαν μόνον παρετήρησα τινὰ τῶν δωματίων τούτων ἄνωθεν, καὶ εἶδον διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, εἰσδύοντες διὰ τῆς στέγης, τὴν σκοτεινὴν διόδον δι' ἧς εἰσεχώρησα ἐπὶ τέφρας ξυλανθράκων κρατῶν πενιχρόν τινα λύχνον. Φυσικῶς δὲ τῷ λόγῳ ἀνεκάλυψα πολλὰ ἅπερ δὲν εἶχον ἰδεῖ προηγουμένως, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ πιστεύω ὅτι ἦτο μοναστήριον. Λυποῦμαι δὲ λίαν διότι ἀπαιτεῖται νὰ καταστραφῇ διὰ δευτέραν φοράν.

C. G. CURTIS.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Τουρκίᾳ» ἐφημερίδι Κωνσταντινουπόλεως.

«Ὅπότεν ὁ φιλόσοφος αἰσθάνηται ἑαυτὸν διατεθειμένον νὰ καταδικάσῃ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ ἄγαμος βίος εἶναι ἀρετὴ, διστάζει ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν αἵτινες ἐργάζονται καὶ θυσιάζουσιν ἑαυτὰς χάριν τῆς ἀνατροφῆς, τῆς ἐκπαίδευσσεως καὶ διαθρέψεως τῶν πλίδων, ἅπερ σκληρὰ τύχη ἐστέρησε τῶν γλυκέων περιθάλψεων πατρὸς καὶ πρὸ πάντων μητρός.

Γιγόντι, τί τερπνότερον θέαμα τοῦ βλέπειν τὰς ἀδελφὰς ἐκεῖνας κτενιζούσας, πλυνούσας, διδασκούσας αὐτοὺς καὶ συνδιασκεδάζουσας, χορευούσας καὶ ἀδούσας μετὰ τῶν ὄντων ἐκείνων ἅπερ ἀγνοοῦσιν εἰς τίνας ὀφείλουσι τὴν ζωὴν;

Σφάλλουσιν ὁμῶς οἱ πιστεύοντες ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶχον πάντοτε οὕτω.

Καὶ καθ' ἑτέρας ἐποχὰς ὑπῆρξαν ὡσάύτως φιλελεήμονες ψυχαί. Ἡ δίκελλα τῶν μηχανικῶν τῶν διατεμνόντων τὸν λόφον τοῦ Σεράϊ-Βουρνοῦ, λόφον ἀποτελούμενον ἐκ μαρμαρίνων συντριμμάτων, στηλῶν, κιονοκρανῶν καὶ κεράμων, ἀπεκάλυψε κατ' αὐτὰς ἀνάμνησιν τινα τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς.